

må vare på forskellige områder, og hvornår der bør gives en part meddelelse om eventuelle forsinkelser. Denne ordning giver efter udvalgets opfattelse mulighed for en langt smidigere bedømmelse af disse forhold end en almindelig fristbestemmelse.

Justitsministeriet kan tiltræde udvalgets opfattelse. Spørgsmålet om sagsbehandlingstid og om myndighedernes pligt til at underrette parterne vil blive taget op i den almindelige vejledning om forvaltningsretlige spørgsmål, som justitsministeriet vil udarbejde i tilknytning til loven.

e. Begrundelse

Bestemmelserne i lovforslagets kapitel 6 om grundelse m.v. er udarbejdet på grundlag af indstillingen i *Betænkning om grundelse af forvaltningsafgørelser og administrativ rekurs m.v.* (nr. 657/1972).

Denne betæknings afsnit II om grundelse af forvaltningens afgørelser indeholder indledningsvis en gennemgang af de specielle forskrifter om grundelse, der fandtes i særlovgivningen (side 14–22), og en redegørelse for praksis på de forvaltningsområder, hvor sådanne forskrifter ikke fandtes (side 22–28). Dernæst refereres en række almindelige forskrifter om grundelse i udenlandsk lovgivning (side 28–31) samt overvejelser, der tidligere har fundet sted her i landet om gennemførelse af en almindelig regel om grundelse af forvaltningsafgørelser (side 31–33).

Efter udvalgets opfattelse (betænkningens side 33ff.) taler hensynet til retssikkerheden for, at der i videst muligt omfang gives vedkommende borger en fyldestgørende forklaring på, hvorfor en konkret afgørelse har fået netop det indhold, den har.

Udvalget peger i den forbindelse navnlig på, at grundelse har særlig betydning for borgerens overvejelser om, hvorvidt han bør søge en afgørelse ændret. Det er ligeledes efter udvalgets opfattelse rimeligt at tro, at grundelse vil kunne lette den enkelte borgers akcept af den trufne afgørelse, og man kan derved håbe indirekte at styrke tilliden til forvaltningen. Begrundelser kan endelig lette de underordnede myndigheders administration og bidrage til en klar og fast praksisdannelse.

Udgangspunktet for udvalgets overvejelser har derfor været det hovedsynspunkt, at hensynet til retssikkerheden taler for, at der – så vidt det er foreneligt med hensynet til en effektiv og smidig forvaltning – i videst muligt omfang meddeles grundelse for forvaltningens afgørelser. Gennemførelse af en almindelig lovbestemmelse om grundelse vil derfor tjene til at fremme retssikkerheden.

Heroverfor peger udvalget imidlertid på, at en almindelig lovregel om grundelse må formuleres meget vagt og ubestemt, og at en sådan bestemmelse derfor kan volde vanskeligheder i den praktiske administration. Præcise regler om grundelse kan efter udvalgets opfattelse kun udformes med bestemte sagsområder eller afgørelsesarter for øje.

På baggrund heraf anser udvalget det for den mest ønskelige løsning, at man dels udsender et cirkulære til statsadministrationen om pligt til efter begæring at meddele en grundelse for en truffet afgørelse, dels – og samtidig hermed – igangsætter den langvarige proces, der består i efterhånden at indsætte veludformede og præcise regler om grundelse i de enkelte love (betænkningen side 35). Udvalget har udarbejdet et udkast til et sådant cirkulære (betænkningen side 36), der forudsættes fulgt op af en tilsvarende henstilling fra indenrigsministeriet til den kommunale forvaltning.

For så vidt der måtte være ønske om at gennemføre en almindelig lovbestemmelse om grundelse, bør en sådan bestemmelse efter udvalgets opfattelse udformes som en generel hovedregel om efterfølgende grundelse efter begæring. Udvalget har ikke udarbejdet noget udkast til en sådan lovbestemmelse, men har i stedet peget på en række problemer, som udformningen af en sådan bestemmelse vil give anledning til, og givet udtryk for sit syn på disse spørgsmål (betænkningen side 36–46). For så vidt der måtte være ønske om at gå videre og fastsætte en almindelig lovbestemmelse om, at en forvaltningsmyndigheds afgørelser skal ledsages af en grundelse uanset, om den, der er part i sagen, har fremsat begæring derom (samtidig grundelse), har udvalget ønsket at understrege, at de praktiske vanskeligheder ved en sådan ordning efter udvalgets bedømmelse er meget store (betænkningen side 46–47). Efter udvalgets opfattelse bør en eventuel almindelig lovbestemmelse om samtidig grundelse derfor begrænses til tilfælde, hvor grundelsens betydning for parten er særlig åbenbar, og hvor de almindelige retssikkerhedshensyn derfor er særligt tungtvejende. Som sådanne tilfælde peger udvalget på klagesager, sager, hvorved der træffes afgørelse i en tvist mellem flere parter, og sager om tilbagekaldelse af en meddelt autorisation eller om andre former for rettighedsfratagelse. I andre tilfælde bør man efter udvalgets opfattelse indskrænke sig til en almindelig regel om efterfølgende grundelse efter begæring. Denne mest subsidiære indstilling svarer til, hvad der gjaldt efter den norske forvaltningslov i dennes oprindelige affattelse.